

ÇARLS STAD

MISIONARI PIONIER

Teksti: Roy Harrison
Ilustruar nga: Tim Shirey
Përktheu: Ornela Shuqja

JU LUTEMI VINI RE!

Vizualet për këtë seri mund të blihen në pjesën më të madhe të zyrave të BUF-it dhe në dyqanet në internet. Për një listë të zyrave të BUF-it dhe dyqaneve në internet në Evropë, ju lutemi vizitoni www.teachkids.eu/al dhe kliko mbi “Vendet”.

Teksti i publikuar nga: CEF® of Europe
Kilchzimmer
4438 Langenbruck
Switzerland
www.cfeurope.com



BUFESH
BASHKËSIA E UNGJILLIZIMIT
TË FËMIJËVE E SHQIPËRISË®

Copyright © 2005 Child Evangelism Fellowship® of Europe

Të gjitha të drejtat e rezervuara. Përdorur me leje.

Mund të riprodhohet vetëm për përdorim personal, shërbese, jofitimprurës ose jo-komercial. Vizitoni www.teachkids.eu/al për më shumë detaje mbi lejen e përdorimit.

Përmbajtja

Mësimi		Faqe
Hyrje		3
Mësimi 1	Një jetë e dorëzuar tek Krishti	5
Mësimi 2	Çarls i bindet thirrjes së Perëndisë	11
Mësimi 3	Misionarë në Kinë	17
Mësimi 4	Hapa të rinj besimi	21
Mësimi 5	Duke çuar Ungjillin në Afrikë dhe në botë	27
Përmbledhje e hapave për këshillimin e fëmijës që dëshiron të vijë tek Krishti		32

Hyrje

Çarls Stad i ishte dorëzuar plotësisht Zotit. Ai hoqi dorë nga shtëpia, pasuria, rehatia dhe familja për Krishtin. Qëllimi i jetës së tij ishte që të lavdëronte Perëndinë në ungjillizimin e të paarriturve. Ai ishte njeri si të tjerët. Ai kishte dobësitë e tij. Por ai ishte një shembull me dashurinë e tij të zjarrtë për Zotin dhe për të humburit.

Kjo histori misioni u shkrua për të inkurajuar djemtë dhe vajzat e krishtera që të dëshmojnë për Krishtin aty ku janë dhe të kërkojnë vullnetin e Perëndisë që të bëhen misionarë. Sot, nevoja është e madhe. Ka më shumë popuj të paungjillizuar që jetojnë në botën tonë në këtë çerek shekulli sesa gjatë gjithë viteve të mëparshme në histori.

“Ngrini sytë tuaj dhe shikoni fushat që tashmë zbardhojnë për korrien!” (Gjoni 4:35).

Materialet burimore

“T. Studd. Cricketer and Pioneer” “Ç.T. Stad. Lojtar kriketi dhe Pionier” - nga Norman Grubb, publikuar nga Lutterworth Press.

“C.T. Studd and Priscilla” “Ç.T. Stad dhe Prishila” - nga Eileen Vincent, publikuar nga Kingsway Publications dhe WEC Publications.

“C.T. Studd, Cricketer and Missionary” “Ç.T. Stad. Lojtar kriketi dhe Misionar” - nga Edmund Julian dhe Christopher Scott, publikuar nga WEC Publications.

“Well Played, Sir” - “Lojë e Bukur, Zotëri” nga Phil Miriam Booth dhe Bill Caldwell – incizime në kasetë të prodhuara nga Worldwide Evangelisation for Christ.

Data të rëndësishme në jetën e Ç.T. Stad

1860	Lindur në Uiltshajër (Wiltshire), Angli.
1876	I kthyer në besim nëpërmjet dëshmisë së zotit Whetherby.
1885	Shkoi në Kinë.
1888	U martua me Prishila Stjuart.
1894	U kthye në Angli me familjen.
1900-1906	Pastor në Ootacamund në Indi.
1910	Eksploroj nevojat në Afrikën Qendrore.
1913	Filloi punën WEC në Afrikë.
1917	U kthye në Afrikë për herë të fundit.
1931	Vdiq në Kongo.

Praktikoni përdorimin e vizualeve

Është mirë që të praktikoni përdorimin e vizualeve para se t’u jepni mësim fëmijëve. Njihini mirë flashkardet ose slajdet në PowerPoint dhe mësoni se ku duhet t’i përdorni gjatë mësimin.

Pyetjet e përsëritjes

Për çdo mësim jepen disa pyetje për përsëritje. Këto mund të përdoren pas mësimin ose javën tjetër, para se të jepni mësimin e ri.

Koha e përsëritje, nëse bëhen në mënyrë të rregullt, mund të jetë një mundësi ideale për të përforcuar atë që keni dhënë mësim, duke qenë në të njëjtën kohë edhe argëtim për fëmijët. Mund ta përdorni këtë kohë ...

- 1 për të kuptuar se sa kanë kuptuar ose sa mbajnë mend fëmijët.
- 2 për t'ju ndihmuar juve si mësues se çfarë duhet të theksoni më shumë që fëmijët të mbajnë mend më mirë.
- 3 për të pasur një kohë argëtimi në klasë. Fëmijëve u pëlqen të konkurrojnë dhe e presin me padurim këtë pjesë të programit. Por është më tepër sesa thjeshtë një lojë: është një kohë mësimi.

Në këtë tekst përfshihen vetëm pyetjet e mësimit. Do të ishte me përfitim nëse do të përfshinit pyetje edhe për këngët, vargjet apo për çdo gjë tjetër që do të jepni mësim

Mësimi 1

Një jetë e dorëzuar tek Krishti

Figura 1-1

Imagjino sikur të ishe një nxënës në shkollën e mesme më të famshme në Britani. Eton ishte e njohur si shkolla më e mirë, ku mund shkonin vetëm ata djem që i kishin prindërit e pasur. Nderi më i madh që mund të të bëhet në Eton, gjithmonë ka qenë që të zgjidheshe për të luajtur në skuadrën e kriketit.

Kriketi është një lojë që luhet në ambient të hapur. Çdo pjesëtar i një skuadre përpiqet të largojë topin sa më larg atyre që janë në fushë, duke e goditur atë me një stap ose shkop kriketi. Kjo i jep atij kohë që të vrapojë përmes dy seteve prej druri (shkopinj të ngulur). Ai mund të jetë “jashtë” në disa mënyra. Njëra është nëse ai që e gjuan topin, godet shkopinjtë. Gjithashtu ai mund të jetë jashtë edhe nëse një lojtar i fushës e kap topin, ose e hedh tek shkopinjtë kur gjuajtësi me shkop nuk e ka përfunduar vrapimin e tij. Një gjuajtës me shkop, arrin një rezultat të lartë kur bën më shumë se 50 vrapime.

Vetëm një herë në historinë e shkollës së Eton-it (në vitin 1877) ka pasur tre vëllezër që ishin në të njëjtën kohë pjesëtarë të skuadrës së kriketit të Eton-it. Emrat e tyre ishin Kineiston, Xhorxh dhe Çarls Stad. Që të tre ishin lojtarë shumë të mirë kirketi. Atë vit skuadra e kriketit e Eton-it mundën kundërshtarët e tyre të mëdhenj, skuadrën e Harrou-t. Gjatë hyrjeve të tyre të para në një lojë, kundër Uinçester-it, vëllai më i madh Kineiston, shënoi 52 vrapime; i dyti, Xhorxhi shënoi 54 dhe më i vogli i të treve, Çarlsi, shënoi 53 vrapime. Siç mund ta imagjinoni kjo ishte një ndeshje mbresëlënëse.

Figura 1-2

Në po atë vit ndërsa të tre djemtë luanin kriket për Eton-in, babai i tyre u ftua nga një shok për të dëgjuar një predikues nga Amerika. Emri i predikuesit ishte D.L. Mudi (D.L.Moody). Ai tregoi ungjillin në mënyrë të thjeshtë.

“Keni vënë gjëra të tjera në vendin e Perëndisë. Doni ta drejtoni jetën tuaj sipas mendjes tuaj. Perëndia është i shenjtë dhe duhet ta ndëshkojë mëkatin. Një ditë Jezus Krishti, Biri i Perëndisë, mori ndëshkimin për mëkatin tonë në kryq. Ai vdiq për ne dhe u ringjall. Duhet t’i kërkonti Krishtit që t’ju shpëtojë. A do t’i besoni Atij sot?”

Zoti Stad e dinte se Mudi po thoshte të vërtetën dhe u kthye përsëri atje për ta dëgjuar atë. Një mbrëmje, gjatë takimit, ai i besoi Krishtit që ta shpëtonte prej mëkatit të tij. Menjëherë ai filloi t’u tregonte të tjerëve për Zotin Jezus dhe t’i ftonte ata në shtëpinë e tij për të dëgjuar Ungjillin. Ai ftoi tre djemtë e tij që të shkonin me të për të dëgjuar predikimin e zotit Mudi, por ata mendonin se nuk kishin nevojë për Zotin Jezus në jetën e tyre.

Disa prej jush i kanë besuar Krishtit ashtu si zoti Stad. A e mban mend çastin kur i kërkove Zoti Jezus që të të shpëtonte? Jam i sigurt se edhe ti dëshiron t'i tregosh të tjerëve Lajmin e Mirë. Jam i sigurt se ke parë se si, disa duan të dëgjojnë dhe të tjerët nuk duan. Kjo nuk duhet të na ndaloj që t'i tregojmë të tjerëve për Shpëtimtarin. Edhe për zotin Stad nuk ishte e lehtë

Figura 1-3

Kaloi një vit. Djemtë ishin në shtëpi për pushimet e verës. Çdo fundjavë babai i tyre sillte, për të qëndruar në shtëpi, dikë që fliste në takimet e së dielës.

Një të shtunë në mëngjes djemtë planifikuan që ta vinin në lojë burrin që kishte ardhur për të predikuar. Ata i kërkuan zotit Uedherbaj që të shkonte për të kalëruar me ta dhe babain e tyre, sepse kishin zbuluar se ai nuk mund të kalëronte shumë mirë. Të tre djemtë kalëronin në kuajt e tyre pas babait të tyre dhe predikuesit. Papritur ata kalëruan me shumë shpejtësi duke i kaluar dy të tjerët. Kjo do të thoshte se për babain e tyre dhe predikuesin ishte shumë e vështirë që t'i përmbanin kuajt e tyre. Predikuesi arriti të mbahej disi, ndërsa kali i tij vazhdonte të tensionohej. Djemtë e bënë këtë disa herë dhe babai i tyre nuk mund të thoshte asgjë sepse edhe atij vetë i vinte shumë për të qeshur.

Nuk ishte gjë e mirë që këta djem e vunë në lojë këtë burrë, i cili kishte ardhur për të dhënë mësim Biblën. A ke bërë ndonjëherë një gjë të tillë? Ndoshta ke qenë duke folur gjatë mësimin të Biblës me shokun tënd, ose ke qeshur me mësimin më pas. Është e gabuar që të vëmë në lojë ata që na tregojnë Ungjillin. Ata duan të na ndihmojnë dhe ky është mesazhi më i rëndësishëm që do të dëgjojmë ndonjëherë – se si të shpëtojmë nga mëkati.

Figura 1-4

Predikuesi nuk u zbraps nga ajo që i bënë djemtë. Atë pasdite, Ai foli me secilin nga të tre për Zotin Jezus Krisht.

Ndërsa Çarlisi po dilte për të luajtur kriket burri e pa se ai nuk e kishte mendjen dhe e pyeti atë, “A je i krishterë?”

Çarlisi u përgjigj, “Unë nuk jam i krishterë siç e quan ti. I kam besuar Jezus Krishtit që kur isha i vogël. Sigurisht, besoj edhe tek kisha.”

Predikuesi u përgjigj, “Sepse Perëndia e deshi aq botën, sa dha Birin e tij të vetëmlindurin, që, kushdo që beson në të, të mos humbasë, por të ketë jetë të përjetshme’ (Gjoni 3:16). A beson se Jezusi Krishti vdiq për ty??”

“Po.”

“A e beson edhe pjesën tjetër të vargut – se ata që besojnë në Krishtin do të kenë jetë të përjetshme?”

“Jo,” tha Çarlisi, “Unë nuk e besoj këtë.”

Predikuesi tha, “Ose Perëndia, ose ti nuk po thua të vërtetën. A mendon se Perëndia është gënjeshtar?”

“Jo,” tha Çarlisi.

“A do ta frenosh gjithmonë veten për të bërë të drejtën –duke besuar njëren pjesë të vargut dhe jo pjesën tjetër?”

“Mendoj jo gjithmonë,” tha Çarlsi, por ai e kuptoi se duhej të përballej me këtë pyetje.

Predikuesi tha, “Jeta e përjetshme është një dhuratë. Kur dikush të jep një dhuratë për Krishtlindje, çfarë bën ti? Thua ‘faleminderit’. A do t’i thuash faleminderit Perëndisë për këtë dhuratë?”

Çarls Stad-i u ul në gjunjë dhe i tha Perëndisë “faleminderit”. Ai i kërkoi Zoti që ta shpëtonte nga mëkati i tij dhe menjëherë në zemrën e tij erdhi gëzimi dhe paqja. Ai e dinte se kishte jetë të re prej Perëndisë, jetë të përjetshme.

Vetëm disa ditë më vonë vëllezërit zbuluan diçka; burri kishte folur me të tre ata veç e veç atë pasdite dhe secili prej tyre ishte lutur duke i kërkuar Krishtit që ta shpëtonte. Kjo ishte dita më e rëndësishme në jetën e të treve.

Figura 1-5

Çarlsit i pëlqente shumë kriketi. Ai mund ta hidhte topin dhe ta gjuante atë me shkop shumë mirë. Ai kaloi orë të tëra duke praktikuar gjuajtjen me shkop para një pasqyre të madhe në dhomën e tij të gjumit. Nuk përdorte duhanin sepse tymi ndikonte në shikimin e tij.

Pasi vëllezërit e tij të mëdhenj u larguan nga shkolla, ai u bë kapiten i skuadrës së kriketit të Eton-it. Kur shkoi për të studiuar në Univesitetin e Kembrixhit, ai u zgjodh të merrte pjesë në skuadrën e kriketit dhe u bë lojtari i tyre më i mirë dhe kapiteni i tyre. Në fakt në vitin 1882 ai u quajt lojtari më i mirë i kriketit në Angli. Vitin pasues ai ishte pjesëtar i skuadrës kombëtare angleze e cila shkoi në Australi dhe fitoi një seri ndeshjesh.

Nëpërmjet lojës së kriketit Çarlsi mësoi të kishte kurajë, durim dhe mësoi për punën në grup. Megjithatë edhe pse ishte një i krishterë i vërtetë, ai lejoi që kirketi të zinte një vend tepër të madh në jetën e tij. Ai kalonte shumë kohë me këtë lojë dhe nuk kishte shumë kohë për Perëndinë. A ka gjëra që të duken më të rëndësishme sesa të jetosh për Zotin Jezus Krisht? Nëse je i krishterë Zoti Jezus Krisht duhet të jetë i pari në jetën tënde. Më e rëndësishme se çdo gjë tjetër është që t’i pëlqesh Atij dhe të bësh atë që thotë Bibla.

Figura 1-6

Për gjashtë vjet, ndërsa ishte student, Çarlsi nuk i tregoi të tjerëve për Zotin Jezus, siç duhet të bënte. Ai e njihte Ungjillin por ai nuk kishte kurajën për ta ndarë atë. Kishte njerëz që luteshin që ai të kishte një dashuri të re për Krishtin.

Nga fundi kohës së tij në Universitetin e Kembrixhit Zoti përdori sëmundjen serioze të vëllait të tij Xhorxhit, për t’i treguar atij se gjëja më e rëndësishme në jetë është të bësh atë që Perëndia dëshiron. Xhorxhi gati vdiq; besimi i tij në Zotin ishte i fortë. Atëherë Çarlsi e kuptoi se e vetmja gjë që vërtetë ka rëndësi kur përballesh me vdekjen është që Jezus Krishti të sundojë jetën tënde si Zot mbi gjithçka

Ai tha, “Nuk ka rëndësi se sa lojtar i famshëm kriketi jam, ose sa i pasur, ose sa popullor. Të njohësh Jezus Krishtin si Zot dhe Shpëtimtar dhe t’i shërbesh Atij, është një gjë shumë, shumë më e madhe.”

Vëllai i tij Xhorxhi u shërua dhe Çarlsi u kthye për të dëgjuar predikuesin, zoti Mudi, që po bënte takime në Londër.

Ndërsa Mudi fliste, Çarlsi kuptoi, “Unë nuk kam qenë duke jetuar për Zotin ashtu si duhet. Kam vënë të parin kriketin dhe jo punën për Zotin.”

Çarlsi i kërkoi Zotit ta falte dhe të merrte plotësisht në kontroll jetën e tij. Ai i dha Zotit vendin e parë. Menjëherë, filloi t’i tregonte shokëve të tij për Zotin Jezus Krisht. Shumë shpejt njëri e besoi Krishtin.

Ai tha, “Gëzimi që kisha kur shoku im erdhi në besim ishte më i madh se çfarëdo gëzimi tjetër që kam pasur në lojën e kriketit.”

Ai ende luante, por tani ai dëshironte mbi të gjitha që t’i tregonte të tjerëve lajmin e mirë të Jezus Krishtit.

Figura 1-6

Çarls Stad-i kishte mësuar një mësim tjetër të rëndësishëm – se nuk mund t’i shërbente Zotit me forcën e tij. Ai kishte mësuar që të mbështetej plotësisht në Zotin që Ai të punonte nëpërmjet Tij. Ai nuk mund të mbështetej në aftësitë e tij, apo edhe në këshillën dhe ndihmën e të tjerëve. Kishte gjëra për të cilat mendonte se mund t’i bënte vetë, pa i kërkuar Zotit që ta udhëhiqte dhe ta ndihmonte. Për shembull, kishte lëndë për të studiuar në universitet – a kishte nevojë për urtësinë dhe forcën e Zotit për këtë?

Lexojeni vargun nga Bibla juaj ose një fëmijë më i rritur ose një ndihmës ta lexojë atë.

Pastaj ai kuptoi të vërtetën e madhe: “...nuk i përkitni vetvetes? Sepse u bletë me një çmim” (1 Korintasve 6:19-20). Në dhomën e tij një mbrëmje ai u ul në gjunjë dhe ia dorëzoi Zotit çdo pjesë të jetës së tij. Ai përdori fjalët e një himni si lutje.

“Merrma jetën dhe le të jetë

Shenjtëruar Zot për Ty.

Merr të miat momente e ditë

Le të rrjedhin në lavdërim pafund.”

Atë natë ai e kuptoi se duhej t’i besonte Zotit si një djalë i vogël që i beson babait të tij se do ta çojë diku ku ai nuk ka qenë kurrë më parë. Ai duhet ta jetonte të gjithë jetën e tij thjeshtë duke i besuar Zotit. Ai e dinte se Zoti ishte më se i aftë që ta mbante nëse ai do t’ia dorëzonte Atij gjithçka. Kështu që ai i besoi Perëndisë që të bënte vullnetin e Tij në jetën e tij dhe nëpërmjet jetës së tij. Zoti Jezus i dha atij paqe dhe gëzim të mrekullueshëm ndërsa ai i dorëzoi Atij çdo pjesë të jetës së tij.

Nëse je i krishterë, a je gati të thuash, “I dashur Zot, gjithçka që jam, gjithçka që kam dhe gjithçka që kam shpresuar të jem, unë ta përkushtoj Ty tani e përjetë që ta përdorësh Ti për lavdinë Tënde. Dhe të lutem Zot më mbaj. Amen.”

Mbaj mend se nëse duam t'i shërbejmë Perëndisë, duhet të bëhet me forcën e Tij. Ai dëshiron që ne t'ia japim veten tonë Atij plotësisht, duke besuar vetëm në Të.

Pyetjet e përsëritjes

1. Cilët ishin emrat e tre vëllezërve Stad? (Kineiston, Xhorxh dhe Çarls).
2. Çfarë loje i pëlqente atyre që të luanin? (Kriket.)
3. Çfarë bëri babai i tyre, zoti Stad, gjë që kishte shumë dëshirë ta bënte, pasi ai i besoi Krishtit që ta shpëtonte nga mëkatet e tij? (U tregoi të tjerëve për Shpëtimtarin).
4. Si besuan në Krishtin të tre djemtë? (Nëpërmjet një predikuesi, zotit Uedherbaj, i cili i foli secilit prej tyre për Zotin Jezus).
5. Pse nuk po jetonte Çarls për Zotin ashtu siç duhej? (Ai e kishte vënë kriketin të parin në jetën e tij).
6. Çfarë përdori Perëndia për t'i treguar Çarlsit se çfarë ishte më e rëndësishme në jetë? (Vëllai i tij, Xhorxhi, gati vdiq).
7. Çfarë tha Çarls, çfarë i dha atij një gëzim më të madh sesa gëzimi që kishte kur luante kriket? (Gëzimi që kishte kur shoku i tij erdhi tek Krishti).
8. Çfarë mësimi mësoi Çarls që do të ishte shumë i rëndësishëm për gjithë jetën e tij? (Ai mësoi që të mbështetej plotësisht tek Zoti).

Mësimi 2

Çarls i bindet thirrjes së Perëndisë

Çarls Stad-i besoi në Krishtin kur ishte student në Kolegjin e Eton-it. Sidoqoftë, ai e lejoi kriket të parin në jetën e tij. Ai u bë “idhulli” i tij – u bë gjëja më e rëndësishme në jetën e Tij, më e rëndësishme sesa të jetonte për Zotin. Ai u kthye tek Zoti kur ishte në Universitetin e Kembrixhit gjatë sëmundjes së vëllait të tij. Ai i kërkoi Zotit që ta falte dhe filloi të dëshmonte. Më vonë Çarlsi e kuptoi se duhet t’ia dorëzonte Krishtit çdo pjesë të jetës së Tij. Ai e kuptoi se nuk mund t’i shërbente Zotit me forcën e tij, Zoti duhet të bënte vullnetin e Tij në të dhe nëpërmjet tij.

Figura 2-1

Kur Çarlsi u kthye tek Zoti, ai dëshironte që t’i shërbente Atij me gjithë zemrën e tij. Ndërsa lexonte Biblën dhe lutej, ai ndjeu se, në vend që të gjente një punë pas universitetit, Zoti donte që ai ta përdorte të gjithë kohën e tij për të sjellë ungjillin tek të tjerët. Vargu i tij i veçantë në Bibël ishte: “Ç’dobi do të ketë njeriu të fitojë gjithë botën, nëse më pas do të humbë shpirtin e vet?” (Marku 8:36). T’i përkasësh Zotit ka më shumë vlerë sesa të zotërosh të gjitha pasuritë e botës. Ai vendosi që të gjente vullnetin e Perëndisë për jetën e tij. Jo shumë kohë pasi ia kishte dhënë jetën plotësisht Zotit ai ndjeu se Zoti po e thërriste atë që të shkonte misionar në Kinë.

Lexojeni vargun nga Bibla juaj ose një fëmijë më i rritur ose një ndihmës ta lexojë atë.

Ndoshta këtu është një djalë ose një vajzë e krishterë që Zoti e ka drejtuar që të kuptojë se Ai ka një plan shumë të veçantë për jetën e tij/saj. Ai dëshiron që ti të përdorësh të gjithë kohën tënde për të sjellë Ungjillin tek të tjerët. Ai ia kërkon këtë disa të krishterëve. Nëse Zoti po të thërret ty që të jesh një misionar ose një punëtor me kohë të plotë, ti duhet ta falenderosh Atë. Mund t’i besosh Atij se do të gjejë zgjidhjen, nëse i bindesh vullnetit të Tij.

Figura 2-2

Çarlsi mori pjesë në një takim ku një misionar, që po kthehej në Kinë, foli për nevojën e madhe për më shumë punëtorë atje. Ndërsa ai lutej për të kuptuar se çfarë dëshironte Perëndia që ai të bënte për Kinën, ai e dinte se ishte vetëm një gjë që mund ta ndalonte atë që të shkonte dhe kjo ishte dashuria e tij për mamanë e tij. Babi i tij kishte vdekur vetëm dy vjet pasi ai ishte shpëtuar dhe kështu kishte mbetur vetëm mamaja e tij.

Në këtë kohë ai lexoi pasazhin nga Bibla që thotë, “Ai që e do të atin ose nënën më shumë se Unë, nuk është i denjë për Mua” (Mateu 10:37). Pas kësaj ai e dinte se ishte vullneti i Perëndisë që ai të shkonte në Kinë. Ai dëshironte që t’i bindej Zoti më shumë se kujtdo tjetër. Ai e dinte gjithashtu se mund t’i besonte Perëndisë se Ai do të kujdesej për mamanë e tij në Angli.

Lexojeni vargun nga Bibla juaj ose një fëmijë më i rritur ose një ndihmës ta lexojë atë.

Lexojeni vargun nga Bibla juaj ose një fëmijë më i rritur ose një ndihmës ta lexojë atë.

Figura 2-3

Disa njerëz u përpoqën që ta bindnin Çarlsin që të mos shkonte. Mamaja e tij iu lut që të qëndronte në Angli. Disa miq të krishterë i thanë se ai mund të bënte shumë për të rinjtë në Britani, në vend që të shkonte në Kinë.

Vëllai i tij i madh i tha, “Po bën një gabim. Kjo do të lëndojë zemrën e nënës tënde.”

“Nuk dua të jem kokëfortë dhe të shkoj sepse e kam vendosur vetë. Dua të bëj vetëm vullnetin e Perëndisë. Le të pyesim Perëndinë!” u përgjigj Çarlsi.

Kështu që të dy ranë në gjunjë dhe u lutën që Zoti të bënte vullnetin e Tij.

Atë natë Çarlsi nuk mund të flinte. Ai vazhdonte të mendonte për një varg në Bibël. “Më kërkoni dhe unë do të jap... mbarë dheun” (Psalmi 2:8).

Ai e mori këtë si premtim prej Zotit, që njerëzit në Kinën e largët do të dëgjonin Ungjillin dhe do të besonin në Zotin Jezus Krisht. Çarlsi ishte i sigurt që Perëndia po i fliste atij nëpërmjet kësaj pjese të Fjalës së Tij. Ai e dinte se duhej të bindej për të bërë atë që Zoti i kishte kërkuar që të bënte – pa marrë parasysh se çfarë mendonin miqtë dhe të afërmit e tij.

Nuk është gjithmonë e lehtë, kur ndjek vullnetin e Perëndisë. Të tjerët mund të përpiqen të të ndalojnë. Disa prej tyre mund të jenë madje pjesë e familjes tënde. A do të ishe i përgatitur si Çarlsi, që të lije familjen tënde, edhe pse ata nuk do ta kuptonin që Zoti të ka thirrur?

Figura 2-4

Kur Çarls Stad-i ishte i sigurt që Perëndia po e thërriste që të shkonte në Kinë, ai shkoi të fliste me Hadson Teilor (Hudson Taylor), drejtori i Misionit në Kinë dhe Indi. Ai u pranua si një nga misionarët e tyre. Stenli Smith, një shok universitet, i ishte përgjigjur tashmë thirrjes së Perëndisë për të shkuar në Kinë. Në pak javë edhe pesë të rinj të tjerë që kishin studiuar gjithashtu në universitet u bashkuan me ta. Gazetat shkruanin historinë e këtyre shtatë të rinjve brilant që po linin gjithçka për të shkuar në Kinë si misionarë. Ata i quajtën ata “Shtatë të Kembrixhit”. (Kembrixhi dhe Oksfordi janë universitete më të mira në Britani).

Studentë dhe të rinj të tjerë në universitete dhe nëpër vend u prekën sepse këta të rinj kaq të shkëlqyer po jepnin jetën e tyre për të sjellë Ungjillin në Kinë. Të rinj të tjerë të krishterë në Angli e kuptuan se duhet të përballeshin me pyetjen, “A jam gati që të jap jetën time për t’i folur atyre që nuk kanë dëgjuar kurrë për Zotin Jezus.?”

A do të ishe gati t’i thoshe “po” Zotit, nëse Ai do të dëshironte që të shkoje misionar diku në një tokë të largët ose tek një grup i vështirë njerëzish?

Lajmi u përhap për shtatë studentët. Madje edhe Mbretëresha Viktoria u kënaq kur mori një kopje të broshurës që tregonte se si “Shtatë të Kembrixhit” ishin shpëtuar dhe kishin marrë thirrjen nga Perëndia për të shkuar në Kinë.

Figura 2-5

Çarls Stad ishte një njeri i pazakontë dhe në jetën e tij ndodhën shumë gjëra të veçanta. Nuk duhet të mendosh se këto gjëra duhet të ndodhin edhe në jetën tënde. Perëndia mund të të përdorë ty edhe nëse nuk studion në universitet. Perëndia ka një punë për ty. Do të jetë ndryshe nga ajo e Çarlsit.

Disa profesorë të krishterë në Universitetin e Edinburg-ut i shkruan Çarls Stad-it dhe Stenli Smith-it për t'i kërkuar që të flisnin në një takim me studentët e universitetit. Dy burrat arritën më herët për takimin dhe kaluan pjesën e parë të pasdites në lutje. Ata e dinin se ishte shumë e rëndësishme që të kalonin kohë duke u lutur nëse dëshironin që të përdroreshin prej Zotit.

Salla ishte e mbushur plot me studentë. Ata kishin ardhur për të dëgjuar këta dy sportistë të mirënjohur, që po hiqnin dorë nga çdo gjë, për të shkuar e për t'i shërbyer Zotit në Kinë. Studentëve u bëri shumë përshtypje dashuria a tyre për Krishtin.

Ata kishin pasur idenë se misionarët ishin njerëz me fytyra të zymta që këndojnë himne dhe jo të rinj të pasur, që heqin dorë nga fama, familja dhe miqtë për t'u predikuar Ungjillin të tjerëve.

U bë një takim tjetër në Edinburg dhe erdhën 3,000 studentë. Çarlsi u tregoi atyre se si Zoti Jezus Krisht e kishte ndryshuar jetën e tij dhe i kishte treguar atij vullnetin e Tij. Ai u tregoi se si kishte marrë një dashuri të zjarrtë për Shpëtimtarin dhe për të tjerët që nuk e njihnin Atë. Stenli Smith u tregoi atyre Lajmin e Mirë të Krishtit dhe se si Ai kishte vdekur për ta në kryq dhe ishte ringjallur. Ai është një Shpëtimtar i gjallë, i aftë për të ndryshuar jetët sot. Në fund të takimit shumë studentë shpërthyen në lot sepse nuk ishin të shpëtuar. Çarlsi, Stenli dhe të krishterë të tjerë me gëzim u folën studentëve njëri pas tjetrit për t'u shpjeguar se si mund të ktheheshin nga mëkati i tyre dhe të mbështeteshin vetëm tek Zoti Jezus Krisht që t'i shpëtonte.

Figura 2-6

U bënë takime të tjera në universitete në Britani. Ishte një mundësi e mrekullueshme për Çarlsin dhe Stenlin për t'u treguar Ungjillin. Veçanërisht djemtë e rinj vinin në turma të mëdha për t'i parë dhe dëgjuar ata. Shumë besuan në Krishtin

Në Liverpul, për shembull, në fund të takimit, gjashtëdhjetë studentë i kërkuan Zotit që t'i shpëtonte nga mëkati i tyre. Ata donin që Zoti të ndryshonte jetët e tyre. Perëndia e përdori Çarlsin dhe Stenlin që t'u flisnin edhe të krishterëve. Njëri prej tyre ishte një pastor i quajtur F.B. Majer. Ai pa diçka në jetën e Çarls Stad-it që ishte ndryshe. Në fund të takimit ai e pyeti Çarlsin se cili ishte sekreti i jetës së tij.

Çarlsi u përgjigj "Sekreti është, Perëndia e ka e marrë C.T. Stad-in të gjithin."

Kjo ishte një sfidë e madhe për Majer-in. Ai e kaloi atë natë në lutje duke i kërkuar Perëndisë që të merrte çdo pjesë të jetës së tij. Por ishte një pjesë e jetës së tij që ai dëshironte ta mbante për vete. Më në fund atij iu desh të dorëzohej dhe të lejonte Zotin që të merrte edhe atë pjesë. Ajo ishte një natë e rëndësishme për të. Që nga ajo kohë e në vazhdim Perëndia filloi ta përdorte atë në një mënyrë të veçantë për të ndihmuar të tjerët që të besonin në Shpëtimtarin dhe të jetoni për Të.

A je gati të shkosh si misionar nëse Zoti të thërret? A do t'i thoshe "po" Zotit, edhe nëse kjo do të thoshte që të largoheshe nga shtëpia, miqtë dhe familja, që të mund t'i tregojë të tjerëve për Shpëtimtarin? A e di sekretin? A mund të thuash "Perëndia më ka marrë të gjithin?" Lëre Zoti të veprojë në çdo pjesë të jetës tënde dhe Ai do të të përdorë ty që të ndihmosh të tjerët pikërisht ashtu siç përdori Çarls Stad-in dhe F.B. Majer-in.

Takimet e fundit para se "Shtatë të Kembrixhit" të largoheshin për në Kinë, u mbajtën në Kembrixh, Oksford dhe Londër. Çfarë do të ndodhte me Çarlsin dhe të tjerët kur të mbërrinin në Kinë? Nëse dëshiron ta dish, eja përsëri herën tjetër dhe do të kemi një pjesë tjetër të historisë së mrekullueshme të punës së Perëndisë në jetën e Çarls Stad-it.

Pyetjet e Përsëritjes

1. Për çfarë e thirri Zoti Çarlsin? (Që të shkonte si misionar në Kinë).
2. Si i tregoi Zoti Çarlsit që duhej të shkonte në Kinë? (Nëpërmjet një takimi ku një misionar tregoi për nevojën e madhe për më shumë punëtorë atje).
3. Kush ishte kundër largimit të tij për në Kinë? (Familja e tij).
4. Kush i dha Çarlsit sigurinë se ai duhet të shkonte? (Fjala e Perëndisë – Mateu 10:37, Psalmi 2:8).
5. Kush ishin "Shtatë të Kembrixhit"? (Shtat ish-studentë nga Universiteti i Kembrixhit që iu përgjigjën thirrjes së Perëndisë për të shkuar në Kinë).
6. Thuaj fjalët që mungojnë nga ky varg i Biblës i cili ishte i veçantë për Çarlsin: "Ç'dobi do të ketë njeriu _____ nëse më pas do të humbë shpirtin e vet?" ("... të fitojë gjithë botën ..." - Marku 8:36).
7. Çfarë i tha Çarls Stad-i F.B. Majer-it lidhur me sekretin e jetës së tij? (Ai i tha, "Perëndia e ka marrë C.T. Stad-in të gjithin").
8. Thuaj disa nga gjërat që ndodhën pasi Çarlsi i tha "po" Perëndisë për të shkuar si misionar. (Studentë u shpëtuan, të krishterë u sfiduan për t'i dhënë gjithçka Krishtit. Madje edhe Mbretëresha Viktoria u kënaq).

Mësimi 3

Misionarë në Kinë

Figura 3-1

“Shtatë të Kembrixhit” lundruan për në Kinë më shumë se 100 vjet më parë (Shkurt 1885). Perëndia i përdori ata që të drejtonin tek Krishti njerëz të tjerët që ishin në anije.

Një burrë po shkante në Indi, ku ai punonte si kapiten i një anije avulllore. Ai njihej si gënjeshtar, mallkues dhe si pijanec. Në fillim kur Çarls foli me kapitenin, ai u tall me Biblën. Çarls vazhdoi duke i treguar atij për gëzimin dhe paqen që Zoti i kishte dhënë. Atë natë në kabinën e tij, kapiteni i tha Zotit se i vinte vërtetë keq për mëkatën e tij. Ai i kërkoi Krishtit që të merrte kontroll në jetën e tij dhe ai ndryshoi në mënyrë të mrekullueshme.

Kur i beson Zotit Jezus që të të heqë mëkatën tënd, Ai të jep një jetë të re. Tani kapiteni kishte shumë dëshirë që t’u tregonte të tjerëve për Zotin Jezus Krisht dhe në pjesën tjetër të udhëtimit kaloi gjithë kohën që mundej duke lexuar dhe studiuar Biblën.

Çarlsi mësoi se në punën misionare duhet të fillosh t’u tregosh të tjerëve për Zotin Jezus që aty ku je. Nëse je i krishterë, a po i tregon për Zotin Jezus shokëve të tu në lagjen tënde apo në shkollën tënde?

Disa njerëz mendojnë se misionarët janë të përsosur - “Ata nuk mund të bëjnë asnjë gabim.” Kjo nuk është e vërtetë! Çarls Stad-i kishte gabimet, ashtu si të krishterët e tjerë. Shpesh nuk kishte durim. Ndonjëherë vendoste që të mos bënte atë që drejtuesit e misionit i kërkonin. Të tjerët nuk e kishin gjithmonë të lehtë të punonin me të, sepse ai i bënte gjërat sipas mënyrës së tij dhe nuk i pëlqente të kërkonte këshilla nga të tjerët.

Çarlsi fliste shpesh për “Perëndinë e së pamundurës”. Gjërat e mira nuk ndodhnin për shkak të madhësisë së Çarls Stadi-t— por për shkak të Zotit dhe Shpëtimtarit Madhështor të cilit ai i shërbente.

Figura 3-2

Kur misionarët arritën në Kinë, atje i takoi Hadson Teilor.

Shumë shpejt filluan të mësonin gjuhën dhe gjithçka që mundeshin për popullin kinez. Atyre u treguan se mënyra më e mirë për t’i arritur ata ishte që të bëheshe si ata. Prandaj filluan të vishnin të njëjtat veshje si kinezët. Për burrat kjo do të thoshte që të hiqnin dorë nga këmishët dhe pantallonat dhe të vishnin këmisha të modelit kinez dhe veshje të gjata me mëngë të gjata. Madje ata i rritën flokët që t’i kapnin bishtalec ashtu si kinezët. Çfarë ndryshimi nga ditët në universitetin e Kembrixhit!

Në mënyrë që të mësonin gjuhën, secili u dërgua në një zonë të ndryshme të Kinës që të jetonin me popullin. Kinezët nuk kishin parë njerëz të bardhë, prandaj kinezët e shihnin me shumë kuriozitet çdo gjë që të bënte Çarlsi.

Iu desh shumë kohë dhe punë për të mësuar gjuhën. Për Çarlsin ishte shumë e vështirë që të mos ishte në gjendje që të fliste me njerëzit tek të cilët Perëndia e kishte thirrur. Gjatë kësaj kohe pjesën më të madhe të së cilës ishte vetëm, Çarlsi kalonte shumë orë duke studiuar Biblën. Ai ngrihej shumë herët për të lexuar Biblën dhe për t'u lutur, që të mund ta fillonte ditën me Perëndinë. Ai mësoi që ta jetonte çdo ditë atë që Bibla mëson. Ky është një mësim të cilin të gjithë ne që i besojmë Jezus Krishtit, duhet ta mësojmë. Çdo ditë duhet të kalojmë kohë duke u lutur dhe duke lexuar disa vargje në Bibël. Duhet të përpiqemi me ndihmën e Zoti, të vëmë në praktikë në jetën e përditshme atë që na mëson Bibla.

Jeta nuk ishte aspak e lehtë në Kinë. Klima ishte e nxehtë. Ashtu si të tjerët, Çarlsit i duhej të flinte në dysheme, pa dyshek. Praktikisht, e vetmja gjë për të ngrënë ishte orizi. Pjesa më e madhe e udhëtimit duhej të bëhej në këmbë. Sandalet e thjeshta kineze nuk i mbronin dot këmbët nga prerjet dhe fluskat për shkak të rrugës së ashpër. Më e keqja ishte se kishte përleshje dhe veçanërisht të huajt sulmoheshin. Njerëzit i quanin ata “djajtë e huaj”. Mund të jetë shumë e vështirë që të jesh një misionar.

Figura 3-3

Një nga bekimet më të mëdha që Perëndia i dha Çarlsit ishte një bashkëshorte e mrekullueshme. Ajo quhej Prishila Stjuart. Ajo ishte nga Irlanda e Veriut (nga Lisburn). Edhe ajo ishte një misionare – në Shangai. Ata u takuan kur Çarlsi shkoi atje për të takuar vëllain e tij Xhorxh. Prishila ia kishte dhënë Perëndisë çdo pjesë të jetës së saj, ashtu si edhe Çarlsi. Zoti e përdori atë që të bënte një punë të madhe midis popullit në qytet.

Dasma ishte e thjeshtë. Nuk kishin veshje të veçanta për dasmën. Prishila mbante një shirit të bardhë të gjatë dhe në të ishin shkruar fjalët “Të bashkuar për të luftuar për Jezusin”. Në fund të shërbesës ata të dy u gjuhëzuan dhe i premtuan Perëndisë, “Kurrë nuk do ta pengojmë njëri tjetrin për të të shërbyer Ty.”

Nëse je i krishterë, duhet të lutesh që Zoti të të udhëheqë për martesën, nëse duhet të martohesh dhe me kë duhet të martohesh. Është një bekim dhe një ndihmë e mrekullueshme martesë me personin e duhur. Do të ishte më mirë që të mos martohesh sesa të martohesh me personin e gabuar.

Figura 3-4

Ngadalë, Çarlsi mësoi të fliste gjuhën kineze. Sa gëzim ishte që të mund të ndaje Lajmin e Mirë të Shpëtimtarit. Sa herë që një kinez bëhej i krishterë, ai përballej me shumë vështirësi nga familja dhe shokët tij.

Njëri nga ata që erdhën tek Krishti ishte një burrë i quajtur zoti Fan. Para se të shpëtohej, ai ishte njëri nga njerëzit më të këqij të provincës. Madje ai kishte vrarë një njeri. Kur u bë i krishterë ai tha, “Unë duhet të shkoj në qytetin ku kam bërë gjithë këtë të keqe dhe të tregoj Lajmin e Mirë.”

Turma njerëzish në qytetin e tij erdhën që ta dëgjonin. Drejtuesi i qytetit, mandarini, urdhëroi që ai të rrihej me një shkop bambuje. Atij iu dhanë 2,000 goditje dhe mbeti gati i vdekur. Zoti Fan nuk u ndëshkua për ndonjë gabim që kishte bërë, ai u rrah sepse po u tregonte të tjerëve për Zoti Jezus. E sollën aty ku ishin misionarët dhe pas shumë përkujdesjesh, u përmirësua.

Ai pastaj tha, “Unë duhet të kthehem në qytetin tim dhe të predikoj Ungjillin.”

Këtë herë ai u burgos, por ai predikonte nga dritarja e qelisë së tij. Kaq shumë u mblodhën për ta dëgjuar atë sa mandarini hoqi dorë së burgosuri atë dhe e la të lirë.

Ndërsa Çarlsi ishte në Kinë, ai mësoi se kishte trashëguar një shumë të madhe parash nga babai i tij. Zoti e udhëhoqi atë në mënyrë shumë të veçantë “të bënte atë që i riu pasanik nuk e bëri.” Çfarë nuk bëri i riu pasanik?

Fëmijët le të përgjigjen

Çarlsi i dha paratë për të ndihmuar disa misione dhe punë të krishtera. Ai dëshironte që të varej nga Perëndia dhe jo në ndonjë llogari bankare në Angli. Perëndia e bekoji atë dhe vazhdoi që të plotësonte nevojat e tij. Paratë që ai dha ishin një ndihmë e madhe për punën e Zotit, madje edhe për të filluar Institutin Biblik Mudi në SHBA. Shkolla Biblike trajnonte shumë punëtorë dhe misionarë të krishterë. Ajo u hap në përkujtim të D.L. Mudi, predikuesit që kishte qenë kaq i rëndësishëm për Çarlsin, veçanërisht për babain e tij.

Figura 3-5

Menjëherë pas martesës së tyre Çarlsi dhe Prishila shkuan në një qytet në brendësi të Kinës, për të filluar një punë për Perëndinë. Atje nuk kishin jetuar më parë misionarë. Shtëpia e tyre ishte një shtëpi shumë e thjeshtë kineze. Kishte mure të zhveshura dalë boje dhe dysheme me tulla me një vatër zjarri në mes dhe një krevat me tulla. Ata ndërjuan një kishë të thjeshtë – të stilit kinez.

Iu desh shumë kohë që të fitonin besimin e njerëzve. Në fillim ata i mallkonin Çarlsin dhe Prishilën sa herë që i shihnin të dilnin nga shtëpia. Ata i fajësuan për vitin e thatësisë, ku nuk kishte rënë shi. Ata u përpoqën të hynin në shtëpinë e tyre dhe madje edhe të shkatërronin kishën. Por Perëndia i bekoji ata ndërsa u tregonin të tjerëve për Shpëtimtarin. Një numër i madh njerëzish u shpëtuan dhe filluan të jetonin për Krishtin dhe t’u tregonin të tjerëve për Të.

Lexojeni vargun nga Bibla juaj ose një fëmijë më i rritur ose një ndihmës ta lexojë atë.

Nëse je i krishterë, a kujtohesh që të lutesh për misionarët? Disa prej tyre po përpallen sot me situata të vështira ose të rrezikshme, pikërisht si Çarlsi dhe Prishila shumë vite më parë në Kinë. Bibla na tregon se për çfarë duhet të lutemi:

- mundësi për t'u treguar njerëzve për Shpëtimtarin (Kololianëve 4:2-3);
- që të shpëtohen njerëz (Romakëve 10:1);
- për më shumë punëtorë që të ndihmojnë për të sjellë të tjerët tek Krishti (Mateu 9:38);
- para të mjaftueshme për t'i ndihmuar misionarët që të jetojnë dhe punojnë për Zotin (Filipianëve 4:14-19).

Figura 3-6

Çarlsi dhe Prishila hapën një vend ku njerëzit që ishin të dhënë pas opiumit të mund të vinin dhe të ndihmoheshin për të ndaluar së marri këtë drogë. Në shtatë vjet mbi 800 burra dhe gra kaluan nëpër "Strehën e Opiumit". Shumë u shpëtuan dhe gjithashtu u shëruan. Në atë kohë marrja e opiumit si cigare ose përtpypja e tij ishte një problem i madh tek kinezët. Kur merrnin pak në fillim nuk u dukej e rrezikshme. Më vonë ata nuk mund të ndalonin dhe kishin nevojë të merrnin gjithnjë e më shumë. Ai i linte pa fuqi ata dhe i bënte dembelë. Shumë njerëz jetonin duke shitur drogën. Kur dikush përpiquej që të ndalonte përdorimin e opiumit, kishte makthe shumë të forta dhe bëhej i dhunshëm. Gjithashtu sëmurej shumë. Ishte një punë e vështirë, e gjatë dhe e lodhshme për Çarlsin dhe Prishilën, ndërsa ndihmonin njerëzit që të ndalonin së marri këtë drogë.

Lexojeni vargun nga Bibla juaj ose një fëmijë më i rritur ose një ndihmës ta lexojë atë.

Gjatë kësaj kohe Zoti i bekoi ata me katër vajza dhe një djalë të vogël i cili vdiq gjatë lindjes. Perëndia nuk kishte premtuar një jetë pa dhimbje dhe sëmundje ose halle. Kishte kohë kur të dy Çarlsi dhe Prishila ishin shumë, shumë të sëmurë dhe madje dukej se do të vdisnin. Zoti i mbrojti ata. Ai gjithashtu përdori njerëz për të dërguar paratë dhe ushqimet të cilat u nevojiteshin për të jetuar. Ata përjetuan premtimin e Perëndisë: "Dhe Perëndia im do të plotësojë të gjitha nevojat tuaja sipas pasurisë së Tij në lavdi në Jezus Krishtin" (Filipianëve 4:19).

Lexojeni vargun nga Bibla juaj ose një fëmijë më i rritur ose një ndihmës ta lexojë atë.

Disa njerëzve u duket se të bëhesh një misionar është një aventurë ngazëlluese. Në të vërtetë do të thotë, sakrificë, punë e palodhur, shpesh vetmi dhe paretë. E megjithatë ne e dimë se nuk ka vend më të sigurt dhe më të mirë në botë sesa të jesh në qendër të vullnetit të Perëndisë për ne. Nëse je i krishterë, a e ke pyetur Perëndinë nëse Ai dëshiron që ti një ditë të jesh misionar ose punëtor me kohë të plotë për Të? "Bëni gjithçka që Ai t'ju thotë" (Gjoni 2:5).

Pyetjet e Përsëritjes

1. Si e tregoi Çarlsi se ishte “një misionar i vërtetë” kur po shkonte në kinë në anije? (Duke i treguar të tjerëve, përfshirë edhe kapitenin, për Zotin Jezus).
2. Nëse po shpreson që të bëhesh një misionar i huaj në të ardhmen, ku duhet ta fillosh punën tënde misionare? (Këtu).
3. Kur duhet të fillosh punën tënde misionare? (Tani).
4. Si duhet ta fillosh punën tënde misionare? (Duke i treguar shokëve dhe familjes time për Zotin Jezus).
5. Çfarë bënte Çarlsi çdo mëngjes? (Lexonte Biblën dhe lutej).
6. Pse është e rëndësishme për secilin prej nesh që dëshiron t’i shërbejë Zotit që të lexojë Fjalën e Tij dhe të lutet? (Për të ditur se çfarë dëshiron Perëndia që të bëjmë ne dhe që të kemi forcën dhe bekimin e Tij për ta bërë atë).
7. Kush ishte vuajtja e zotit Fan për Zotin Jezus? (2,000 goditje me shkop bambuje dhe u burgos).
8. Jep disa shembuj se si mund të vuajmë nëse ndjekim Zotin Jezus dhe i bindemi Atij. (Të tjerët do të tallen me ne; mund të mos na pëlqejnë dhe mund të duan të na lëndojnë).
9. Pse e dha pasurinë e tij Çarlsi? (Që të mund të mbështetej plotësisht në Zotin).
10. A mendon se Prishila ishte personi i duhur për Çarlsin për t’u martuar? Nëse po, pse? (Po. Ajo i kishte dhënë Zotit çdo pjesë të jetës së saj dhe ishte vullneti i Perëndisë që ata të martoheshin).

Mësimi 4

Hapa të rinj besimi

Figura 4-1

Pasi kishin qenë në Kinë si misionarë për dhjetë vjet, ishte koha që ata të ktheheshin në vendin e tyre për të takuar familjet dhe miqtë e tyre. Edhe kur duhet të lindnin fëmijët, Prishila dhe Çarlsi nuk kishin shkuar afër bregdetit për lindjet, sepse kjo do të thoshte që të linin punën për një kohë shumë të gjatë. Tani, pas dhjetë vjetësh Perëndia po i drejtonte ata që të ktheheshin në shtëpi. Ishte një ditë e trishtuar kur u larguan. Një grup i madh njerëzish që ishin bërë të krishterë duke dëgjuar ata ku jepnin mësim Ungjillin, erdhën me ta deri në fshatin tjetër rrugës për në bregdet. Ishte e vështirë që t'i thoshin lamtumirë këtyre njerëzve të cilët i donin kaq shumë.

Udhëtimi për në Shangai me katër fëmijë të vegjël nuk ishte i lehtë. Një pjesë e udhëtimit u bë me ndenjësë që mbaheshin nga mushkat. Një pjesë tjetër u bë me një barkë mallrash mbi lumë, ku përpiqeshin të flinin mbi kutia të cilat nuk ishin të gjitha në të njëjtin nivel. Kina ishte në luftë me Japoninë në atë kohë dhe kinezët mendonin se ata ishin japonezë ose të paktën miq të japonezëve. Kështu që sa herë që barka ndalonte në një stacion, turmat mblidheshin për të parë ata që i quanin “djajtë e huaj”. Zoti i mbrojti ata nga rreziku gjatë udhëtimit të rrezikshëm.

Pastaj erdhi udhëtimi i gjatë me anije për në Angli. Ekuipazhi kishte një bandë të vogël muzikore që luante për pasagjerët. Vajzat Stad kishin shumë dëshirë të dëgjonin muzikën.

Rreth ditës së tretë ato shkuan tek prindërit e tyre dhe i thanë, “Nuk i kuptojmë këta misionarë fare, ata vetëm luajnë muzikë dhe kurrë nuk këndojnë himne ose të luten.”

Në jetën e tyre, në brendësi të Kinës, ata kurrë nuk kishin parë ndonjë burrë ose grua të bardhë që nuk ishte misionar!

Figura 4-2

Kur u kthyen në vendin e tyre ata qëndruan në shtëpinë e gjyshes Stad. Që të dy Çarlsi dhe Prishila ishin të rraskapitur nga sëmundjet të Kinës, orët e gjata me punë të lodhshme, pa ushqim të mirë. Vajzave të tyre u pëlqente shumë që të qëndronin me gjyshen e tyre. Atyre i pëlqente ushqimi i mirë. Ato shkuan në shkollë dhe kishin shumë shoqe të reja. Shkonin për shëtitje në fshatin e bukur anglez. Gjithçka ishte ndryshe nga Kina, veçanërisht ushqimi. Atje familja jetonte vetëm me oriz në pjesën më të madhe të kohës.

Nëse do të takoje një familje misionarësh për një pushim në vendin tënd, a do të silleshe mirë me fëmijët e tyre? A do të përpiqeshe të ishe miqësor me ta dhe të flisje me ta?

Për vajzat Stad ishte shumë e rëndësishme mikpritja kur u kthyen në Angli.

Çarlsi u përmirësua ngadalë dhe shumë shpejt filloi të fliste në shumë takime dhe të vizitonte kisha dhe miq që ishin lutur për ta. Nga ana tjetër Prishila mbeti e pafuqishme. Nuk kishte shumë shpresë për një kthim në Kinë. Zoti kishte diçka tjetër për ta në këtë kohë. Është shumë e mrekullueshme që Perëndia premton se do të jetë me ne kur bëjmë vullnetin e Tij dhe mbështetemi tek Ai.

Lajmi për “Shtatë të Kembrixhit” kishte kapërcyer Atlantikun. Vëllai më i madh i Çarlit, Kineiston, kishte shkuar në SHBA për takime dhe kishte ndarë të rejat. Filloi një punë në universitet dhe dy studentë filluan “Lëvizjen Vullnetarëve të Studentëve” për të inkurajuar më shumë studentë të krishterë që të shkonin si misionarë. Çarlsi u ftua që të shkonte. Kjo do të thoshte që të linte familjen e tij në shtëpi dhe të bënte udhëtimin e gjatë me anije për në SHBA. Kjo do të thoshte se do të udhëtonte nga njëri vend në tjetrin për takime. Do të thoshte se do të kalonte shumë kohë me biseda personale me studentët. Çarlsi e pranoi sepse ishte ajo çfarë dëshironte Zoti për të. Zoti ishte me të gjatë 18 muajve që ai kaloi në SHBA duke folur në takime. Qindra studentë erdhën tek Krishti dhe shumë dorëzuan jetët e tyre për të shkuar në fushën e misionit, nëse ky ishte vullneti i Tij.

Për shkak se Perëndia e udhëhoqi Çarls Stad-in, kjo nuk do të thotë se edhe ne sot duhet të bëjmë saktësisht të njëjtën gjë si ai. Nuk do të ishte mirë që një misionar të qëndronte larg familjes së tij për një kohë kaq të gjatë në ditët e sotme. Duhet të mbajmë mend se ishte e vështirë që të udhëtoje në ato kohë, sepse nuk kishte avionë. Nuk ishte një kohë e lehtë për bashkëshorten e tij, Prishila, në shtëpi. Shpesh ajo ishte shumë e sëmurë dhe vetëm. Ajo duhej të rriste vajzat pa ndihmën e Çarlsit. Mund të kishte dashur më shumë që të fliste nëpër takime si Çarlsi, por iu desh të mësonte të ishte e duruar.

Figura 4-3

Pastaj Zoti i dha Çarlsit një punë tjetër për të bërë. Nga viti 1900 deri në vitin 1906 familja shkoi të jetonte në Indinë e Jugut, ku Çarlsi ishte pastor i një kisha. Dy gjëra e drejtuan atë që të merrte këtë punë. Para së gjithash, ishte dëshira e fundit e babait të tij para se ai të vdiste dhe së dyti ishte gjithashtu dëshira e madhe e vëllait të tij Xhorxh. Që të dy, babi dhe vëllai i tij kishin pasur ferma në Indi, jo në të njëjtën kohë. Sidoqoftë gjatë kohës së tyre atje ata nuk kishin dëshmuar për Zoti Jezus Krisht tek populli indian. Ata mendoni se dikush nga familje Stad duhet ta ndreqte këtë dhe të shkonte si misionar atje. Çarlsi ishte ai që shkoi dhe sigurisht, bashkëshortja dhe vajzat e tij shkuan me të. Kisha ishte për anglishtfolësit e asaj zone. Aty ishin vendosur shumë oficerë ushtrie dhe ushtarë britanik.

Ishin gjashtë vite të veçanta gjatë të cilit e gjithë familja ishte e bashkuar. Ata mund të ftonin njerëz në shtëpinë e tyre. Babai mund të luante me vajzat. Kishte shumë vende interesante për të vizituar dhe shumë gjëra interesante për të bërë.

Dëshira më e madhe ishte që të shihnin të tjerët që të vinin tek Krishti. Perëndia iu përgjigj lutjeve të tyre.

Figura 4-4

Një burrë që u bë i krishterë ishte nëpunës në zyrat ushtarake lokale. Ai nuk e kishte hapur Biblën për 23 vjet. Djali i tij i vogël ia mbushi mendjen që të shkonte në kishë.

Ai i tha, “Ti duhet të vish e të dëgjosh zotin Stad. Ai flet për bukë dhe gjalpë në podium.”

Çarlsi kishte përdorur një histori për këtë për të treguar se si Zoti plotëson nevojat e përditshme. Babi shkoi dhe vazhdoi të shkonte përsëri.

Ai i shkroi Çarls Stad-it, “Çdo të dielë në kishë goditem gjithnjë e më fort. Javën e fundin e ndjeva se duhet të merrja vendimin tim. Ishte një betejë e madhe midis Perëndisë dhe meje dhe djallit. Lavdi Perëndisë, Ai fitoi.”

Jeta e tij kishte ndryshuar kaq shumë sa që djali indian që punonte për të tha, “Çfarë i ka ndodhur zotërisë? Gjithmonë zinte shumë be, tani ai bën vetëm shumë punë në kishë.”

Ky djalë indian e vuri re ndryshimin dhe shkoi me të tjerët në takimin e lutjes së familjes dhe në kohën e leximit të Biblës që ky burrë filloi në shtëpinë e tij. A e shohin të tjerët që ti je i krishterë dhe se jeta jote është ndryshe?

Gjatë gjithë kësaj kohe Çarlsi po luftonte me astmën – një sëmundje që e bën të vështirë frymëmarrjen për një person. Ai e kishte të vështirë të flinte midis orës 2:00 dhe 4:00 të mëngjesit për shkak të kollës.

Megjithatë kishte gëzime të tjera sepse të katër vajzat besuan në Krishtin kur ishin në Indi. Më vonë, familja Stad u kthye në Angli, Perëndia siguroi nëpërmjet një miku që ato të ndiqnin shkolla të mira me konvikt në Angli dhe Zvicër.

Çarls Stad-i i shkroi një miku për to, “Është një gëzim i madh që të shoh se të katër vajzat e mia janë në anën e Zotit. Për këtë ndjej se i detyrohem Shpëtimtarit të Bekuar çdo pikë gjaku dhe dashurie në trup dhe zemër.”

Perëndia premton se do të jetë me ne dhe se do të na ndihmojë kur bëjmë vullnetin e Tij dhe kur varemi prej Tij.

Figura 4-5

Perëndia po e përgatiste Çarls Stad-in për punën e tij më të madhe nga të gjitha. Familja ishte kthyer në Angli nga India. Çarlsi po bënte takime në pjesë të ndryshme të vendit.

Një ditë pasi kishte folur në një takim në Liverpul, i tërhoqi vëmendjen një lajmërim. Ai preku ndjenjën e tij të humorit sepse thoshte, “Kanibalët duan misionarë”. Sigurisht, nuk do të thoshte se kanibalët donin që misionarët të shkonin atje që ata t’i hanin,

por që duheshin misionarë që të predikonin Ungjillin. Çarls Stad-i vendosi që mësonte më shumë për këtë lajmërim të çuditshëm.

Shënimi ishte për një takim misionar. Çarlsi shkoi atje dhe dëgjoi një burrë të krishterë që po ndante për nevojën në qendër të Afrikës. Ai tha se atje kishin shkuar eksploratorë dhe gjahtarë të mëdhenj kafshësh të egra, tregtarë dhe zyrtarë, por asnjë i krishterë nuk kishte shkuar tek këto fise për t'u treguar atyre për Jezus Krishtin.

Ndërsa Çarlsi po mendonte, “Pse të krishterët nuk kanë shkuar?” dukej se Perëndia po i thoshte, “Pse nuk shkon ti?”

Çarlsi u përgjigj “Mjekët nuk do ta lejojnë këtë.”

Përgjigja erdhi, “Unë jam Perëndia që të shëron. A nuk më beson Mua? Unë do të vijë me ty dhe do të të mbaj.”

Nuk kishte më justifikime. Ai e dinte se duhet të shkonte. E vetmja pyetje ishte “Si?” Ai nuk kishte para. Si mund të përballonte të nxehtin dhe klimën, sëmundjet dhe vështirësitë në zemër të Afrikës, në moshën 50 vjeç dhe pas 15 vitesh me shëndet jo të mirë?

Figura 4-6

Çarlsi e dinte se Perëndia dëshironte që ai të shkonte. Ai e ndau këtë me një grup burrash të cilët vendosën të formonin një komunitet për ta ndihmuar. Ata kishin një kusht – që ai të vizitohej tek një doktor që të shihte nëse ishte i aftë që të shkonte. Përgjigja e doktorit ishte “jo”. Kështu që komiteti i tha jo Çarlsit.

Përgjigja e tij ndaj komitetit ishte kjo, “Zotërinj, Perëndia më ka thirrur që të shkoj dhe unë do të shkoj. Do ta ndez shtegun dhe varri im u bëftë një gur kalimi që djemtë e rinj të mund të ndjekin.”

Ai ishte gati të shkonte dhe të predikonte Ungjillin në qendër të Afrikës, edhe nëse kjo do të thoshte se do të vdiste atje. Misionarë të tjerë do të shkonin për të vazhduar punën.

Ndoshta po i nxjerr justifikime Perëndisë se nuk je në gjendje që t'i shërbesh Atij, ndoshta po thua, “Unë nuk jam aq i fortë, ose aq i zgjuar, që të bëhem një misionar një ditë,” Ose “Unë jam shumë i zënë dhe nuk mund t'i bëj gjitha ato gjëra për Perëndinë,” ose “Nuk jam aq i mirë sa të punoj për Perëndinë.” Perëndia është në gjendje që të të japë forcën dhe ndihmën për të bërë atë që Ai dëshiron që të bësh. Ai premton, “Dhe ja, unë jam me ju gjithë ditët,” (Mateu 28:20). Bibla thotë , “por ai që do të humbasë jetën e vet për hirin tim e për Ungjillin, do të shpëtojë” (Marku 8:35).

Herën tjetër do të mësojmë se si i bëri Perëndia që të funksiononin gjërat për Çarlsin. A po mbështetesh tek Perëndia i Cili mund të bëj atë që duket e pamundur për njerëzit? Ai është ende në gjendje që të bëj këtë sot, nëse jemi gati të bëjmë vullnetin e Tij.

Lexojini vargjet nga Bibla juaj ose një fëmijë më i rritur ose një ndihmës ta lexojë atë.

Pyetjet e Përsëritjes

1. Sa vjet punoi Çarlsi si misionar në Kinë? (Dhjetë).
2. Çfarë mund të bëjmë ne si të krishterë për të ndihmuar misionarët? (Lutemi, japim, shkruajmë, jemi miqësor me ta kur kthehen në shtëpi).
3. Çfarë bëri Çarlsi kur u kthye në shtëpi? (Ai rimori fuqi, foli në takime në Britani dhe SHBA).
4. Cili ishte vendi në të cilin Perëndia i dha Çarlsit dhe Prishilës një punë të re për të bërë për gjashtë vjet? (Në Indinë e Jugut).
5. Çfarë ndodhi kur një djalë i vogël ia mbushi mendjen babait të tij për të shkuar në kishë dhe për të dëgjuar Çarls Stad-in? (Ai i besoi Krishtit, jeta e tij ndryshoi dhe filloi një takim familjar lutjeje dhe leximi biblik në shtëpinë e tij).
6. Çfarë ishte shkruar në lajmërimin që e bëri Çarlsin që të shkonte në takimin për Afrikën? (Kanibalët duan misionarë).
7. Pse komiteti i tha Çarlsit jo për të shkuar në zemër të Afrikës? (Doktori tha se ai nuk ishte i aftë që të shkonte).
8. Cilat janë disa nga justifikimet që të krishterët nxjerrin sot se përse nuk i shërbejnë Zotit? (“Unë nuk jam mjaft i fortë ose mjaft i zgjuar”, “Unë nuk jam mjaft i mirë”).

Mësimi 5

Duke çuar Ungjillin në Afrikë dhe në botë

Çarls Stad-i e dinte se Perëndia dëshironte që ai të shkonte si misionar në Afrikë.

Komiteti tha, “Doktori mendon se ti je shumë i sëmurë.”

Çfarë do të bënte Çarlsi? Nuk kishte para. Ishte mbi 50 vjeç. Vitet e punës misionare në Kinë dhe në Indi e kishin lënë të dobët me shëndet. E vetmja gjë që ai mund të bënte ishte që t’i besonte Perëndisë.

Figura 5-1

Ishte një anije që do të largohej për në Afrikë pas tre javësh. Çarlsi nuk kishte para për të paguar udhëtimin. Pasi u takua me komitetin dikush i dha atij £10 (paund). Ai e përdori këtë për të rezervuar biletën e tij. Zoti udhëhoqi të tjerë që të bënin dhurata dhe të gjitha paratë që duheshin erdhën.

Çarlsi u largua me anije më 15 Dhjetor 1910. Ai udhëtoi i vetëm. Iu bë e qartë se ky largim i tij ishte fillimi i diçkaje shumë më të madhe – një hap i madh i ri për të sjellë Ungjillin te shumë njerëz nëpër botë që kurrë nuk kishin dëgjuar për Krishtin. Ai i shkroi bashkëshortes së tij të dashur Prishilës duke ndarë me të idenë e këtij projekti të madh dhe duke e inkurajuar atë që t’i besonte Perëndisë që të kishte një shëndet më të mirë, që ajo të ishte plotësisht një pjesë e kësaj.

Pasi qëndroi për një kohë të shkurtër në Kartum, Çarlsi u nis bashkë me dy të tjerë për të shkuar në një udhëtim prej 1400 kilometrash (900 milje), për të parë vetë nevojat e njerëzve. Ai mësoi për masa të mëdha njerëzish në jugperëndim, në Republikën e Kongos, të cilët nuk kishin dëgjuar kurrë për Krishtin. Perëndia i tregoi atij se ky ishte vendi ku ai duhet të punonte për Të. Ai u kthye në Angli për të nisur misionin.

Figura 5-2

Në mbrëmjen para se Çarlsi të nisej për në Afrikë, Zoti e udhëhoqi atë që të thoshte diçka e cila u bë motoja e misionit të ri.

“Nëse Jezus Krishti është Perëndi dhe vdiq për mua, asnjë sakrificë nuk është shumë e madhe për mua që ta bëj për Të.”

Një djalë i ri 21 vjeç, i quajtur Alfred Bakston, shkoi me Çarlsin. Udhëtimi i tyre për në Kongo nuk ishte i lehtë. Atyre iu desh të përballëshin me ethet e tmerrshme të malaries. Ata nuk i njihnin gjuhët e njerëzve. Shumë nga fiset ishin kanibalë të cilën kishin vrarë njerëz të tjerë të bardhë më parë. Njëherë ata të dy shkuan në një shteg të gabuar dhe i humbën ndihmësit e tyre afrikanë të cilët po mbanin bagazhet e tyre. Perëndia u dha atyre idenë që të përdornin kopsat rezervë të pantallonave të tyre për të

Lexojeni vargun nga Bibla juaj ose një fëmijë më i rritur ose një ndihmës ta lexojë atë.

“paguar” për ushqimin dhe kanibalët i lanë ata. Duhet të kenë menduar se dy burrat e bardhë ishin “shumë të dobët”.

Më në fund, pas nëntë muajsh udhëtim nëpër pyje të dendur e kënetat, ata arritën në pikëmbërritjen e tyre pikërisht në zemër të Afrikës. Perëndia i kishte udhëhequr ata në një vend në skaj të një pylli të madh tropikal me popullsinë më të madhe të të gjithë Kongos. Nëpërmjet një zyrtari belg ata mundën të merrnin një tokë për të filluar një qendër misioni. Perëndia kishte shkuar përpara dhe e kishte përgatitur rrugën. Dora e Tij mbrojtëse ishte mbi ta.

Një mëngjes kur Çarlsi sapo kishte mbaruar mëngjesin, dy nga ndihmësit e tij afrikan erdhën tek ai dhe i thanë, “Në krevatin tënd është një gjarpër!”

Çarlsi shkoi dhe gjeti nën batanijen e tij një gjarpër tëhollë, të gjelbër. Një kafshim i atij gjarpri do të ishte një vdekje e sigurt. E megjithatë ai kishte qenë pranë tij gjatë gjithë natës. Çarlsi kujtoi fjalët e Psalmit 91, “Ai do të urdhërojë engjëjt e Tij të të ruajnë në të gjitha rrugët e tua” (vargu 11). Çarlsi falenderoi Perëndinë që e kishte mbrojtur

Figura 5-3

Gjithashtu Perëndia kishte përgatitur zemrat e njerëzve për Ungjillin. Kudo ku shkonin ata, njerëz që më parë kishin qenë kanibalë, hajdutë dhe vrasës, i mirëprisnin krahëhapur. Misionarë të tjerë erdhën për t'i ndihmuar ata në punë dhe shumë shpejt u pagëzuan të krishterët e parë. Disa prej tyre filluan të shkonin, për çdo tre muaj, për të çuar Ungjillin tek ata që nuk kishin dëgjuar ende.

Më vonë disa shkuan si misionarë në fise të tjera. Dhjata e Vjetër dhe pjesë të Dhjatës së Re u përkthyen në gjuhën bangala. Kjo gjuhë njihen nga rreth 100 fise në të gjithë zonën, edhe pse në atë kohë ata nuk e dinin këtë.

Shumë shpejt u hapën kisha në atë zonë të madh (1000 km e gjatë x 500 km e gjerë). Me mijëra njerëz, që më parë kishin adhuruar idhuj dhe kishin bërë shumë gjëra të këqija, ndryshuan nga Zoti Jezus Krisht.

Nuk ishte e lehtë. Dy nga vajzat e Çarlsit dhe bashkëshortët e tyre shkuan dhe u bashkuan me të si misionarë të Afrikë. Njëri nga çiftet e varrosën fëmijën e tyre në Afrikë pasi kishte vdekur nga një sëmundje atje.

Gjatë 13 viteve të tij të fundit Çarlsi shkoi për të takuar bashkëshorten e tij Prishila vetëm për dy javë, para se të shkonte pranë Zotit. Vetë Prishila nuk ishte mirë gjithashtu. E megjithatë nga shtëpia e saj dhe karrigia e invalidit ajo formoi qendra lutjeje, përgatiste letra dhe broshura për punën, shkruante shpesh 20 deri 30 letra në ditë. Gjithashtu ajo kujdesej për publikimin e revistës së misionit. Vajzat e saj e ndihmonin atë në punën e saj. Më vonë Perëndia i dha asaj forcë që të udhëtonte dhe të fliste në shumë takime për punën misionare.

Edhe pse mund të mos shkosh kurrë si misionar, nëse je i krishterë mund të ndihmosh punën misionare – duke u lutur, duke dhënë dhe ndoshta duke u shkruar misionarëve.

Figura 5-4

Vitet më të vështira ishin gjatë Luftës së Parë Botërore, ku kishte mungesë të madhe punëtorësh. Alfred Bakston-it, që kishte punuar për gjashtë vjet për Çarlsin, iu desh të kthehej në Angli për ca kohë.

Dhembja më e madhe ishte kur disa të krishterë drejtues filluan të bënë disa nga gjërat e këqija që kishin bërë para se të vinin tek Krishti. Perëndia e ndihmoi grupin e vogël që të vazhdonte dhe lutjet e tyre morën përgjigje në vitin 1920 kur erdhën punëtorë dhe vitin pasues kur Alfred Bakston u kthye për të ndihmuar në drejtimin e punës.

Kjo e lejoi Çarlsin që të shkonte në jug në Ibambi, për të filluar punën në atë zonë të re. Afrikanët e quanin atë “Buana Mukubua”, që do të thotë “Kryetari i madh i bardhë”. Njerëzit erdhën në një numër të madh për të dëgjuar Ungjillin dhe shumë u bënë të krishterë dhe u pagëzuan. Ai filloi të shkonte në pyllin aty rrotull dhe shumë të tjerë njohën Shpëtimtarin. Ai shkroi për një vizitë.

“Gjeta rreth 1,500 zezakë të gjithë pranë njëri tjetrit si sardele të paketuara, të ulur në tokë nën diellin pështjellues të mesditës. Disa kishin ecur deri në dhjetë orë për të dëgjuar Fjalën e Perëndisë. Ata ishin të uritur për të dëgjuar Ungjillin. Nuk e kanë problem një takim prej dy orësh. Nën drejtimin tonë ata ndërtuan vetë një strehë të madhe të mbuluar me bar – shtëpia e Perëndisë – ku mund të ulen 1,250 njerëz, në mënyrë që të mund të adhurojnë pavarësisht nga stuhitë dhe dielli.”

Shumë njerëz u përpoqën që t’ia mbushnin mendjen Çarlsit që të kthehej në Angli për një pushim. Ai nuk pranoi të shkonte, sepse e dinte se kaq shumë njerëz dëshironin të dëgjonin Ungjillin. Në vitin 1923 kishte rreth 40 misionarë që punonin me Çarlsin në atë zonë të madhe në zemër të Afrikës. Ia kishte vlejtur shumë bindja e tij ndaj thirrjes së Perëndisë, dhjetë vjet më parë, për të shkuar atje me Ungjillin. Ky ishte vetëm fillimi, sepse Zoti kishte vendos në zemër të Çarlsit çdo tokë ku nuk njihej Ungjilli.

Figura 5-5

Çarlsi gjithmonë mendonte për njerëz që nuk kishin dëgjuar kurrë për Jezusin. Ai shkroi broshura për të nxitur të krishterët që të shkonin tek ata.

“Dyert e botës janë të hapura për ne nga Perëndia... Zemra e Azisë, Afrikës dhe pothuajse i gjithë kontinenti i Amerikës së Jugut janë të paprekura me Ungjillin e Krishtit... Mos ndoshta veshtët e ushtarëve të krishterë janë të shurdhër ndaj thirrjes së Perëndisë dhe thirrjeve të shpirtave që po vdesin?”

Puna e misionit filloi në pjesë të tjera të botës – në pyjet e Amazonës në Amerikën e Jugut, në Azinë Qendrore (Tibet), në Arabi dhe në Afrikën Perëndimore. Në vitin 2005 WEC Ndërkombëtare (Ungjillizimi Mbarë Botëror për Krishtin) kishte më shumë se 1,700 punëtorë me kohë të plotë nëpër botë në 76 vende.

Vitet e fundit të jetës së Çarlsit shkuan plotësisht për Perëndinë duke sjellë njerëz tek Krishti dhe duke ndërtuar të krishterët që ata të mund të jetonin jetë që ishin të pastra dhe tërësisht të dorëzuara tek Zoti. Pak të tjerë kanë bërë atë jetë të vështirë që ai bëri. Ai jetonte në një kasolle të thjeshtë bambuje si ato të afrikanëve. Jeta e tij fillonte herët me të paktën dy orë lutje personale dhe studim të Biblës. Shpesh në mëngjes ai i predikonte njerëzve. Rrallëherë takimi zgjaste më pak se tre orë. Ai sigurohej gjithashtu që puna e ndërtimit të bëhej sa më mirë të ishte e mundur. Ai kishte shumë letra për të shkruar dhe për t’iu përgjigjur – nga zyra e misionit dhe nga misionarë të tjerë. Çdo mbrëmje kishte takim lutje për dy orë me misionarët e tjerë. Mbi të gjitha, Çarlsit i pëlqente të dilte dhe të predikonte Ungjillin. Të dielave zakonisht fliste në takime dhe shpesh qëndronte për takime të hënave dhe të martave gjithashtu. Përveç këtyre, ai ndërmori përkthimin e Dhjatës së Re në gjuhën kingwana. Ai mundi ta përfundonte këtë bashkë me Psalmet dhe një pjesë të librit të Fjalëve të Urta.

Gjatë këtyre viteve Çarlsi kishte shumë dhembje për shkak të shumë sëmundjeve të tij. Atij iu dha një ilaç i fortë i quajtur morfinë për të hequr dhembjen. Ky u bë një problem i vërtetë. Ai e pa se nuk mund t’ia dilte pa të. Sot ka ilaçe të tilla të forta, me të cilat njerëzit duhet të jenë të kujdesshëm.

Tani Çarlsi ishte mbi 70 vjeç. Bashkëshortja e tij e dashur Prishila kishte shkuar tek Zoti dy vjet më parë. Çarlsi kishte vuajtur nga shumë sëmundje përgjatë viteve dhe trupi i tij ishte i dobët dhe i rraskapitur. Në 12 Korrik 1931 ai foli për herë të fundit në Ibambi – një takim prej pesë orësh. Gjatë ditëve që pasuan ai u dobësua edhe më shumë, duke vuajtur nga gurët në tëmth dhe zemra e dobët.

Të martën në mbrëmje ai shkoi te Zoti. Fjala e fundit që ai tha ishte “haleluja” (lavdi Zotit). Ai u varros në zemër të Afrikës. Në varrimin e tij misionarë dhe të krishterë afrikanë ia dorëzuan veten përsëri plotësisht Zotit dhe punës së Tij. Kjo ndodhi për shkak se Çarlsi ia kishte dorëzuar tërë jetën e tij plotësisht Zotit Jezus – kohën e tij, paratë e tij, mendjen e tij, zemrën e tij, trupin e tij – që Perëndia ta përdorte atë për të arritur të tjerët me Ungjillin.

Nëse je i krishterë, a je gati të thuash si C.T. Stad-i, “Nëse Jezus Krishti është Perëndi dhe vdiq për mua, asnjë sakrificë nuk është shumë e madhe për mua që ta bëj për Të.” A je gati të thuash, “Zot kudo që ti të dëshirosh që unë të shkoj, në çdo kohë që ti dëshiron që unë të punoj për ty, çdo gjë që ti dëshiron që unë të bëj, unë do ta bëj. Po Zot, kudo, në çdo kohë dhe çdo gjë.”

Pyetjet e Përsëritjes

1. Si mendoni, pse shkoi Çarlsi në Kongo herën e parë? (Që t'i shikonte vetë nevojat e njerëzve).
2. Çfarë tha Çarlsi para se të largohej për në Afrikë? Ajo thënie u bë motoja e misionit të ri: “Nëse Jezus Krishti është Perëndi dhe vdiq për mua, _____.” (“...asnjë sakrificë nuk është shumë e madhe për mua që ta bëj për Të”).
3. Kush shkoi bashkë me Çarlsin për të filluar punën? (Një djalë i ri 21 vjeç që quhej Alfred Bakston.)
4. Trego disa mënyra me të cilat Perëndia i ndihmoi ata. (Ai i mbrojti ata – nga kanibalët dhe gjarpri; mundën të merrnin një tokë për të filluar një qendër misioni; Perëndia përgatiti zemrat e njerëzve për Ungjillin; misionarë të tjerë erdhën për të ndihmuar).
5. Cilat ishin disa nga vështirësitë? (Një çift, vajza e Çarlsit dhe bashkëshorti i saj, varrosën fëmijën e tyre të parë në Afrikë pasi kishte vdekur nga një sëmundje atje; Çarlsi dhe Prishila nuk mund të ishin bashkë për shumë vite; nuk kishte punëtorë).
6. Cila ishte dhembje më e madhe? (Kur disa të krishterë drejtues filluan të bënin disa nga gjërat e këqija që kishin bërë më parë).
7. Si ka përdorur Perëndia punën e misionit WEC për të çuar Ungjillin tek njerëzit që nuk kishin dëgjuar? (Mbi 1,700 punëtorë me kohë të plotë në 76 vende).
8. Cila ishte fjala e fundit e Çarlsit para se të vdiste dhe të shkante në Qiell? (Haleluja).



Përmbledhje e hapave për këshillimin e fëmijës që dëshiron të bëhet i krishterë

Sigurohu që fëmija ka kuptuar

Perëndinë

Kush është Perëndia?

Perëndia na bëri. Ai na flet nëpërmjet Biblës. Perëndia është i shenjtë dhe i pastër. Ai na do ne.

Mëkatin

Çfarë është mëkati?

Mëkati është mosbindje ndaj urdhërimeve të Perëndisë. Është kundër Perëndisë.

Flisni rreth mëkateve specifike.

Fëmija është mëkatar në natyrë dhe në veprim (ne mëkatojmë sepse jemi mëkatarë).

Mëkati meriton vdekjen.

Shpëtimtarin

Kush është i vetmi që mund të të heqë mëkatin?

Perëndia Bir vdiq në kryq për mëkatarët. Zoti Jezus u ringjall prej së vdekuri. Ai është Zot mbi të gjithë.

Shpjegoni se si mund të shpëtojë

Shpjegoni se çfarë dëshiron Zoti që të bëjmë ne dhe çfarë do të bëjë Ai.

Përdorni një varg biblik (Gjoni 1:12; 3:16; 6:37; Veprat 16:31; Romakëve 6:23 or 10:13).

Çfarë dëshiron Zoti që të bësh? Çfarë do të bëj Zoti?

Paralajmëroni për vështirësitë.

Pyesni: "A dëshiron t'i besosh Krishtit, apo do të doje të prisje?"

Inkurajojeni fëmijën që të lutet me zë (nëse është gati).

Flisni për sigurinë e shpëtimit

Kthehuni tek vargu që përdorët. Flisni për një jetë të ndryshuar.

Tregojini se çfarë mund të dijë një person që i beson vërtetë Krishtit.

Jepini (më vonë) disa udhëzime për jetën e krishterë

Lexoje dhe bindju Biblës tënde.

Flit me Perëndinë Atin tonë Qiellor.

Tregoju të tjerëve se çfarë ka bërë Zoti për ty. Kërkoji Perëndisë që të të falë kur mëkaton. Takohu me të krishterë të tjerë.

Mbaj mend premtimet e Perëndisë : "Nuk do të të lë, nuk do të të braktis" (Heb 13:5).